

gik fra dette Møde, er desværre kun i ringe Grad blevet holdt af de offentlige Repræsentanter for Partiet Venstre.

Til det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen), der fremstiller sig som den, der i Kommissionen stadig har foreslået den ene og den anden Foranstaltning, som nu vilde have vist sig udmærket og klog, men hvis Forslag blev slaaet ned af de øvrige Medlemmer af Kommissionen, og som siger, at han ikke fandt tilstrækkelig Forstaaelse hos dem, vil jeg bemærke, at jeg tror, denne Opfattelse af hans egen Stilling i Kommissionen har vakt den største Overraskelse blandt dens Medlemmer. Jeg for mit Vedkommende synes, at jeg har haft saare ringe Hjælp af det ærede Medlem. Jeg synes, naar jeg tænker tilbage paa det ærede Medlems Arbejde, at Ledemotivet i dette har været: Lad være at gøre noget — naar blot det faar Lov til at gaar sin fredelige Gang, gaar alting, naar blot Importen kommer i Gang, kommer Kornet frem —, lad være at købe Korn i Udlandet, det vil blot . . . (Ordføreren for Forespørgerne [P. Th. Nielsen]: Det har jeg aldrig sagt!) . . . Det ærede Medlem kan læse sine Udtalelser i den overordentlige Kommissions Protokol, og han vil da se, at naar der har været Tale om at købe udenlandsk Korn, har han ofte sagt: Lad være at købe det, lad os købe indenlandsk Korn . . . (Ordføreren for Forespørgerne [P. Th. Nielsen]: Nej!) . . . Det ærede Medlem har fraraadet, som jeg siger . . . (Ordføreren for Forespørgerne [P. Th. Nielsen]: Nej!) . . . Jeg tror i alt Fald, at efter det ærede Medlems Deltagelse i Diskussionen i disse Dage staar mine Ord mere til Troende end hans: Lad være at lægge Beslag paa de hjemlige Beholdninger — lad overhovedet være! Det har været det ærede Medlems Ledemotiv. Dernæst har det ærede Medlems Ledemotiv været dette: hver Gang en Foranstaltning af en eller anden Art er blevet truffet, at sætte hele sin ubestridelige Dygtighed ind paa at rette Kritik mod den, finde svage Punkter i den og at skabe Vanskeligheder for dens Gennemførelse. I en Tid som denne tror jeg, at ubestridelig Dygtighed, hvor den findes, hellere burde benyttes til at tilvejebringe Foranstaltningerne end udelukkende koncentreres om dette: at rette Kritik og vanskeliggøre dem.

Det ærede Medlem har, efter at jeg første Gang har haft Ordet, gentaget, at Regeringen paa forskellige Maader har forsømt Foranstaltninger, som vilde have

gjort Stillingen bedre. Han vendte tilbage til Spørgsmaalet om Krigsforsikringen af Foderstoffer. Han skildrede sin Stilling saaledes, at han virksomt og ivrigt har arbejdet for, at Staten skulde overtage Forsikringen af Foderstoffer, men at han mødte manglende Forstaaelse i Kommissionen og hos mig, saa at denne vigtige Foranstaltning er blevet forsinket. Hvad nu mig selv angaar, har jeg dokumenteret, at Kommissionen den 3. September foreslog mig Krigsforsikring af Foderstoffer, og at denne var i Orden den 4. September. Jeg har endvidere dokumenteret, at først 24 Dage derefter tegnedes den første og den anden Forsikring af Foderstoffer i Indenrigsministeriet, og at senere overhovedet ingen har fundet Sted; og jeg forklarede Grunden hertil. Det ærede Medlem siger imidlertid, at dette ikke er den virkelige Grund, men at den virkelige Grund er den, at vi først iværksatte Forsikringen den 3.—4. September. Hvis den var kommet tidligere, skulde man se, der nok var blevet tegnet. Overfor disse Paaastande ser jeg mig nødsaget til at meddele, at første Gang, det ærede Medlem har nævnt Ordet Krigsforsikring af Foderstoffer i Kommissionen, var — efter dennes Protokol — den 28. August. Den 3. September afgav Kommissionen sin Indstilling og den 4. forelaa Krigsforsikringen. Jeg ser mig endvidere nødsaget til at sige, at da det ærede Medlem den 28. August nævnte dette Spørgsmaal i Kommissionen, vidste han, at jeg allerede havde talt med Forsikringsfolk derom, han vidste, at jeg allerede den Gang havde undersøgt, hvorledes Forholdene laa, og søgt at tilvejebringe en saadan Forsikring. Den Gang Forslag om den første indenrigsministerielle Forsikring af Krigsrisiko for Skibe og Ladninger af mig blev forelagt for et Udvalg af Folketinget, som den Gang var nedsat, saa modtog jeg vel Bemyndigelse til at sætte en saadan Foranstaltning i Værk, men fra nogle af Venstres Repræsentanter lød den Gang de Ord, som ærede Medlemmer dog maa erindre: Er det nu ogsaa nødvendigt, at Staten overtager denne Krigsforsikringsrisiko? Kan man ikke lade private gøre det? Det er jo bedst saa længe som muligt at lade de private sørge derfor. — Ærede Medlemmer kan ikke ganske have glemt, at det var de Ord, der strømmede til Regeringen i de Dage. Det var ikke Tilskyndelse til at gribe ind; det var ikke Tilskyndelse til at handle hurtigt; men det var en dæmpende Haand, der blev lagt: Pas paa; gør ikke for meget; er det nu